

Een vrouw zweeft bij het water.
Haar jurk schittert.
Mijn silhouet mijn gezicht worden wit.
Alleen mijn *really red* mond, zo staat het op de tube lipstick,
onderscheidt me van de vrouw van het meer.

De *Kalksee* is een meer in Brandenburg. Het ligt tachtig kilometer ten noorden van Berlijn, waar ik deze en andere afbeeldingen van de vrouw heb gevonden in een kartonnen doos rood als mijn mond. Net als mijn mond werd de doos dichtgebonden door een keukenelastiek.

Nu observeer ik de vrouw zonder voeten, de groef pal in het midden van haar hoofd zoals je elke ochtend vóór alle anderen een plichtpleging accepteert, zoals je scheidt wat je hoort te geven te nemen.
Ik heb de indruk dat ook zij naar mij kijkt, zoals een in de renaissance geportretteerd personage van Titiaan of Van Eyck.

Ik bekijk haar gezicht, haar lichaam. Dagen-, wekenlang.
Ik vergeet aan welke ruimte ik vóór haar mijn tijd besteedde.
Interesseer me enkel nog voor wat haar bevat.

⋮

Op het negatief waarop ze voor het kalkmeer staat zijn haar armen haar onderarmen haar handen fantoomledematen waarvoor ik die van mij aanwend. Onze Slavische jukbeenderen versmelten, krijtige korrel vermengd met betonstof dat via de Havel wegliep om de bodem te grijzen woonblokken op te richten in het Oosten. Het beeld rekt het in de geschiedenis gegoten lichaam dat we nu zijn roerloos op de berm.